

⊕ LUMINĂ ÎN INIMIA TENEBRELOR ⊕

SERIA GARDIANUL INIMII DE CRISTAL

CARTEA PATRU

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

O lumină în Inima Tenebrelor
Seria Gardianul Inimii de Cristal
Cartea patru

Amy Blankenship, RK Melton
Translated by DDVKT CONSULTING

Copyright © 2010 Amy Blankenship
English Edition Published by Amy Blankenship
Romanian Edition Published by TekTime
All rights reserved.

Capitolul 1

Legenda Inimii Timpului

Lumea se poate schimba... dar adevăratele legende nu dispar niciodată.

Întunericul și Lumina s-au luptat constant încă de la începutul timpului. Lumile s-au format și au fost zdrobite sub piciorul creatorilor lor, totuși nevoia continuă de bine și de rău nu a fost niciodată pusă la îndoială. Cu toate acestea, uneori un element nou este aruncat în joc... singurul lucru pe care ambele părți îl doresc, dar numai unul îl poate avea.

Paradoxal, în natură, Gardianul Inimii de Cristal este o constantă pe care ambele părți și-au dorit întotdeauna să o atingă. Piatra cristalină are puterea de a crea și distruge universul cunoscut, dar poate să pună capăt tuturor suferințelor și conflictelor cu aceeași suflare. Se crede că cristalul are propria sa gândire... alții spun că zeii sunt în spatele tuturor lucrurilor.

De fiecare dată când a apărut cristalul, gardienii săi au fost mereu gata să-l apere de toți cei care l-ar fi folosit în mod egoist. Identitățile acestor gardieni rămân neschimbate și ei iubesc cu aceeași ferocitate, indiferent de lume sau timp.

O fată se află în centrul acestor gardieni bătrâni și este obiectul afecțiunii lor.

Ea deține în interiorul ei puterea cristalului în sine. Ea este purtătoarea cristalului dar și sursa puterii acestuia. Liniile se estompează uneori, iar paza cristalului devine lent păzirea preotesei de ceilalți gardieni.

Acesta este vinul din care bea inima întunericului. Este momentul să-i facă pe gardienii cristalului slabi și susceptibili de atac. Întunericul dorește puterea cristalului dar și fata, ca un bărbat care dorește o femeie.

În fiecare dintre aceste dimensiuni și realități vei găsi o grădină secretă cunoscută sub numele de Inima Timpului. Acolo, îngenunchează o statuie a unei tinere preotese umane. Ea este înconjurată de o veche magie care păstrează o comoară secretă ascunsă și bine păstrată. Mâinile fetei sunt întinse ca și cum ar aștepta ceva prețios să fie pus în ele.

Legenda spune că ea așteaptă ca puternica piatră, cunoscută sub numele de Gardianul Inimii de Cristal, să se întoarcă la ea.

Doar Gardienii cunosc adevăratele secrete din spatele statuii și cum a apărut. Înainte ca cei cinci frați să fi inspirat prima răsuflare, strămoșii lor, Tadamichi și fratele său gemăn Hyakuhei au protejat inima timpului odată cu cel mai întunecat trecut al ei. Timp de secole, gemenii au protejat pecetea care a ferit lumea oamenilor să se cufunde în lumea demonilor. Această sarcină era sfântă, și viețile oamenilor și ale demonilor trebuiau să fie păstrate în siguranță și în secret față de ceilalți.

Pe neașteptate, în timpul domniei lor, o mână de oameni a trecut în lumea demonilor din cauza cristalului sacru. În timpul unei perioade tulburi, puterile sale au sfâșiat sigiliul care separa dimensiunile. Căpetenia oamenilor și Tadamichi au devenit repede aliați, făcând un pact pentru a închide ruptura din sigiliu și pentru a ține cele două lumi închise, despărțite una de cealaltă pentru totdeauna.

Dar în acel timp, Hyakuhei și Tadamichi se îndrăgostiseră amândoi de fiica căpeteniei oamenilor.

Împotriva dorințelor lui Hyakuhei, ruptura a fost reparată de Tadamichi și de tatăl fetei. Puterea sigiliului a crescut înzecit, separând periculosul triunghi de amor pentru totdeauna. Inima lui Hyakuhei a fost spulberată... A fost trădat chiar de fratele său de sânge Tadamichi, care s-a asigurat că el și preoteasa vor fi despărțiți pe veșnicie.

Odată pierdută iubirea se poate transforma în cel mai rău dintre lucruri. Inima zdrobită a lui Hyakuhei s-a transformat într-o furie distrugătoare și geloasă, provocând o bătălie între frații gemeni, sfârșind viața lui Tadamichi și despărțind sufletele lor nemuritoare. Aceste țândări de nemurire au creat cinci noi gardieni care vor lua în grijă sigiliul și-l proteja de Hyakuhei, care s-a alăturat demonilor din acest regat.

Întemnițat în întunericul care l-a copleșit, Hyakuhei a îndepărtat toate gândurile de protecție a inimii timpului... în schimb, și-a folosit energia pentru desființarea totală a sigiliului. Buclele sale negre ca miezul nopții, ajungându-i peste genunchi și o față din cele mai seducătoare, contraziceau adevăratul rău ascuns în înfățișarea asta angelică.

Pe măsură ce începu războiul între forțele luminii și întunericului, statuia sfințită degajă o lumină albastră orbitoare dând de știre că tânăra preoteasă a renăscut și cristalul a reapărut pe cealaltă parte.

O dată ce gardienii fură atrași de ea, deveniră protectorii ei, iar bătălia dintre bine și rău a început cu adevărat. Așa a apărut intrarea din lumea

luminii către o altă lume unde întunericul este stăpân.

Aceasta este doar una din multele lor aventuri legendare...

Timp de veacuri luna roșie a fost întotdeauna un semn aducător de moarte. Cei care vedeau spectrul morții se ascundeau cu frica de a-și pierde viața în acalmia puternică de somn fără sfârșit pe care o promitea acesta. Din depărtare și pe o mare distanță împrejur veni un strigăt înfricoșător, iar simbolul periculos stătea sus pe cer la miezul nopții.

Într-o poiană stăteau două figuri singuraticе, una rănită, respirând puternic cu unul din pumnalele sale duble strânse în mână, cealaltă ridicându-se amenințător peste prima, cu un zâmbet rău intenționat pe fața sa frumos de inumană. Ochii rubinii răpitori scânteiau în lumina lunii pline așteptând următoarea mișcare a victimei sale. Pielea nefiresc de pală a lui Hyakuhei părea să strălucească în noapte, dându-i înfățișarea unei morți angelice.

– Ne-ați ucis fără moarte! mârâi Toya, dezvelindu-și colții alungiți. Ochii lui de praf de aur ardeau cu ură omul care stătea în fața lui. Odată prietenul său... fratele propriului său tată... acum dușmanul său de moarte. – Tu, nemernicule!

– Spui asta acum cu convingere, dar ți-am dat viața veșnică, te-am antrenat și am avut grijă de tine. Te-am iubit pe tine și pe fratele tău ca pe ai mei. Ochii roșiatici fulgerară cu mânie la insolentul copil în devenire din fața lui.

– Numești transformarea noastră în monștri... dragoste? Ne-ai furat viețile! M-ai transformat ca să încerci să-l forțezi pe fratele meu să devină al tău! Ne-ai mințit, spunând că poți să întorci blestemul dacă ne alăturăm ție. Respirația-i ieșea din el într-un șuierat nervos pe măsură ce continua.

– Dacă nu ar fi fost fascinația ta perversă față de fratele meu, am fi fost umane normale, trăind o viață normală ca o familie, nu ca niște creaturi ale nopții însetate de sânge, în care ne-ai transformat! Lacrimi de supărare se revărsau din ochii lui Toya, de mânie și trădare, transformându-se într-un argintiu strălucitor.

– Ești un nebun crezând că ai fi fost normal! Vocea lui Hyakuhei a avut o urmă ostilă de amărăciune. – Tu și fratele tău plângeți amarnic pentru ceva ce nu a fost niciodată să fie al vostru. – Nu contează. Ochii săi ardeau pe măsură ce se concentra din nou pe Toya. – Ești exact ca tatăl tău... egoist.

– Moartea tatălui tău v-a lăsat în grija mea! Tu și fratele tău sunteți ai mei și întotdeauna am luat ce-mi aparține. Voi avea supunerea lui după ce voi fi terminat cu tine. Ghearele mâinii lui Hyakuhei s-au arcuit în anticipare, dornic să simtă scurgerea sângelui tânărului din vârfurile mortale. – Doar tu ești cel care și-a trădat propria ființă!

Toya se roti în jur într-un cerc ascultând vocea plină de ură pe când Hyakuhei a licărit și a dispărut doar pentru a reapărea de cealaltă parte a lui. Știa că vampirul mortal numai s-a jucat cu el dar Toya nu se mai temu. Această teamă a murit odată cu ea...

– De ce ai omorât-o? Toya șuieră încet plin de mânie și disperare. – Credeai că omorând-o, vei câștiga cristalul? Niciodată! Ea a refuzat să-ți dea această putere și te-a enervat. Nu a făcut-o Hyakuhei? strigă el în timp ce pivota, încercând să-l urmeze pe dușmanul său, pe măsură ce Hyakuhei îl înconjură cu intenție de moarte.

– Nu a fost nici un secret că ai vrut-o să fie a ta. Mâna lui Toya se strânse în furie pe pumnalul său când și-a adus aminte de privirile bântuite... de viziunea... de privirea trupului ei lipsit de viață.

– Oricine ar putea vedea limpede felul în care te-ai uitat la ea când ai crezut că eu sau Kotaro nu ți-am dat atenție. – Respirația sa l-a lăsat cu un suspin în timp ce s-a legănat pentru o clipă, știind că el și Kotaro o iubiseră amândoi... au luptat cu Hyakuhei și unul cu celălalt pentru ea. Nimeni nu a câștigat. – Noi te-am văzut.

– Kyoko a fost a mea și va fi întotdeauna a mea! a strigat Toya, furia lui de a pierde pe cea pe care a iubit-o mai mult decât aerul... se risipi. Ea a fost lumina în întunericul care a devenit această lume.

Ea a fost motivul pentru care l-a sfidat pe Hyakuhei. Acum, motivul sfidării lui a dispărut, și Toya a simțit că focul din sufletul lui se înteeți la un nivel fatal. El a găsit-o întinsă fără viață, cu un mic pumnal care îi străpungea inima. În adâncul său, el știa... el și Kotaro știau amândoi... Hyakuhei o ucisese cumva.

Ochii negri ai lui Hyakuhei deveniseră o umbră mai închisă, în timp ce se uita la cel mai mic fiu al fratelui său, cu dispreț. – Ah da, înșelătorul Gardian al Inimii de Cristal... o asemenea putere nu aparține unui copil prost ca tine. Cele mai puternice ființe au căutat Gardianul Inimii de Cristal... credeai că ești singurul, băiete drag? Nu numai vampirii, ci și nemuritorii și vrăjitorii și chiar vârcolacii împărtășesc acea dorință de a pune mâna pe o astfel de putere.

– Nu îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă un lican ar fi pretins-o mai întâi?

Ochii lui Hyakuhei au sângerat la gândul lui Kotaro, liderul triburilor de licani, câștigând o astfel de putere. Furia lui a înțepat pe măsură ce și-a amintit mirosul de lican pe carnea ei în aceeași noapte. El n-ar sta deoparte lăsând să se întâmple ceva atât de trist.

– Nu, băiețel neglijent, m-am ocupat deja de preoteasa care a purtat cristalul înăuntrul ei! Ochii lui Hyakuhei s-au întărit la gândul miciei minciuni.

În realitate... nu ucisese fata. Ea s-a sinucis ca să-i împiedice să obțină cristalul. El ar fi avut-o la îndemână, gata să-și revendice puterea pe care o avea în ea. Puterea despre care vorbea legenda, dacă ar putea fi crezută... i-ar fi permis întunericului să meargă în lumină... și să se hrănească cu ea.

Degetele lui încă furnicau de la scurta atingere a pielii ei. El stătea în spatele ei... simțind căldura corpului ei cu mâna rece. Ochii ei de smarald s-au întors și s-au ciocnit cu el pentru doar o secundă în sfidare. El a avut doar gustul dorit. Prea târziu a văzut pumnalul în mâna ei, când a dispărut rapid în piept. Ar fi putut s-o întoarcă și să împartă cu ea totul, dar... ea a refuzat oferta sa generoasă.

Femeia curajoasă și proastă crezuse că, prin sinuciderea ei, ea ar fi blocat puterea cristalului pentru el pentru totdeauna. Totdeauna a fost un timp atât de lung pentru a încerca să se ascundă de el.

– Ea va renaște! Toya țipă cu durere, știind că nu a reușit să o protejeze de mânia lui Hyakuhei. Vina lui de a nu fi acolo să o salveze l-a măcinat pe dinăuntru. Știa că era vampir... o creatură a nopții... și totuși nu a întors-o înapoi la el. Ea se împrieteniase cu el.. Kyoko îi încredințase viața ei.

Mintea lui Toya a strălucit de-a lungul timpului în care o cunoscuse... corpul i-a căzut în genunchi când s-a prăbușit la pământ, uitându-se la lacrimile care-i cădeau. – Nu a fost destul de mult!, a țipat încet în negare.

El o cunoscuse pentru o perioadă atât de scurtă; șase cicluri lunare. Când a întâlnit-o pentru prima dată... nu dorea decât cristalul... cristalul pe care nici măcar nu știa că-l purta cu ea la început. Dar îl vedea cum strălucește în ea... chemându-l la el. Apoi ceva s-a schimbat. Toya s-a trezit încercând să o protejeze singur, în loc să ia cristalul de la ea.

De când fusese aruncată în lumea întunecată, Toya a găsit adevărul din spatele legendei Gardianului Inimii de Cristal, lucruri pe care chiar Hyakuhei nu le-a realizat. El voia să-i spună fratelui său secretele, dar Hyakuhei făcuse imposibil ca el să-l găsească pe Kyou la timp... acum era prea târziu.

– Nu vei avea niciodată lumina sa în întuneric... o să-l găsească din nou pe Kyoko și să păstrez cristalul de la tine! Vocea lui Toya era aspră în nevoia sa de răzbunare. – O să trăiască din nou și o voi aștepta acolo. O lacrimă de argint singuratică i-a alunecat pe obraz în timp ce striga: – Împreună! Ea și eu vom găsi o altă cale de a-l elibera pe Kyou de tine!

Hyakuhei se apropie de Toya, cu un mârâit întunecat venit din adâncul pieptului său.

– Oh da, draga mea Toya, ea va trai din nou. Cristalul se va întoarce în această lume și voi fi cel care să pretindă nu numai puterea sa, ci și fata. În ceea ce-l privește pe prețiosul meu Kyou... sunt sigur că pot găsi ceva pentru a ocupa timpul fratelui tău până va veni acea zi.

Toya mârâi scăzut din gât, știind că este o sabie cu două tăișuri: – Țineți-vă noțiunile voastre bolnave pentru voi înșivă. Voi găsi o cale de a fi din nou normali. și tu... te voi omorî!, încheiase el cu un strigăt, pe măsură ce vântul începu să se întetească, urlând cu răutate în poiană. Pumnalul din mâna sa a strălucit într-un arc de lumină de argint, abia apucând roba împodobită întunecat de pe corpul lui Hyakuhei. Toya nu-și putea da seama cât de rapid era adversarul său, dar fruntea lui era brăzdată cu hotărâre. Un alt pumnal a apărut în cealaltă mână a sa și a aruncat cu el, urmat imediat de primul.

Hyakuhei a evitat lamele mortale cu secolele de antrenament pe care le-a îndurat. Oamenii erau niște creaturi atât de ușor de înfrânat, și Toya, deși schimbat, era încă foarte uman în modul său de gândire... încă un copil în ochii unui vampir.

El ar admite că într-un fel, protecția lui de către preoteasă a slăbit puterea lui Toya la aproape același nivel cu a unui bătrân. Luarea preotesei

departe de el a servit două scopuri. Fără motivul său de a lupta... puterea lui Toya scăzuse foarte mult.

Mâna stângă a lui Hyakuhei a izbucnit, prinzând oarecum ambele încheieturi ale lui Toya într-o strângere cu strivire. Toya nu avea nici un mod de apărare atunci când ghearele drepte ale vampirilor i-au lovit cu cruzime obrazul.

Ochii de argint s-au ciocnit cu cei purpurii pentru un moment suspendat în timp ce Hyakuhei și-a retras ghearele. Buzele îi arătau un zâmbet stânjenit, în timp ce se întinse să lovească cu ușurință rana pe care tocmai o făcuse atât de vicios. – Mi-e frică să mărturisesc o astfel de perfecțiune... la fel ca fratele tău. El a lins picăturile de sânge proaspăt vărsat de pe deget înainte de a adăuga: – Dar nu-mi pot face dragostea răzvrătită să-l distragă pe Kyou de la mine.

Simțind că încheieturile îi erau eliberate, Toya a făcut un pas înapoi și a încercat să blocheze următorul atac venind spre torsul său. El a murmurat de durere când sângele a ieșit de pe creștăturile lăsate pe piept. Apăsând un braț pe răni, ochii lui aurii s-au lărgit, în timp ce el s-a întors și, de data aceasta, Hyakuhei l-a lăsat.

Toya simțea că oasele rupte din încheietura mâinii se freacă unul de celălalt și a trebuit să se concentreze doar pentru a-și ține pumnalul să cadă pe pământ. Privind spre bărbatul pe care îl urăște mai mult decât moartea, Toya a încercat să scape de durere știind că nu era un joc... chiar și strigoii putea să moară.

– Copil nebun, te-ai gândit să-ți salvezi fratele, ucigându-mă? Abia îți poți ține aripile acum, cu atât mai puțin să încerci să-mi iei viața. Hyakuhei șuieră, apoi fața îi deveni liniștită, mânia dispărându-i brusc. Briza nopții ridică capetele părului său lung de abanos, făcându-l să pară viu.

– N-ai avut niciodată nici o șansă cât de mică. Te voi ajuta să te odihnești, ca să nu mai simți durere, a murmurat Hyakuhei, cu ochii calmi spre bărbatul rănit, ca un tată care certa un copil neastâmpărat.

Ochii de argint s-au aprins în roșu la mânia cuvintelor lui. – Nu-l vei avea niciodată pe fratele meu, nenorocitul! Atâta timp cât corpul lui respiră, Kyou nu te va lăsa să câștigi și nici eu! țipă Toya în timp ce acuza figura îmbrăcată în negru într-o ultimă încercare de a-și salva sufletul nemuritor.

Hyakuhei a dispărut în clipa în care pumnalul lui Toya putea să pătrundă în inima rece ascunsă adânc în corpul său fără vârstă. Pătrunderea ochilor roșii sclipitori, flămânzi să verse sângele tânărului bărbat credea că-l sfidează.

Forma lui întunecată, levitând înalt deasupra... se opri o clipă, înainte de a coborî să-și atace prada.

Simțurile lui Toya au strigat pericolul, simțind amenințarea care se apropia pentru existența lui, dar nu era încă suficient de priceput să stabilească de unde a venit atacatorul său. A căutat în jur cu frenezie, dar cu simțurile lui acum tocite de pierderea sângelui din răni... împreună cu rana ascunsă în inima lui, Toya își simți teama ridicându-se.

Inima îi era înspăimântată de cuvintele aruncate asupra lui de către așa-numitul "tată".

– Nu te pot lăsa să câștigi, monstrule. Viața fratelui meu depinde de asta. Toya șopti cu respirația dificilă, făcând cuvintele tunete în urechile lui.

Un țipăt de frică îi scoase la vedere coloana vertebrală în timp ce privi în sus spre cerul de noapte. Ochii i s-au făcut mari de spaimă, la o vedere pe care o cunoștea doar de dat... niciodată de primit. – Deci... așa este cum este. Gândul s-a filtrat prin mintea lui chinuită.

El a încercat să se miște, dar a fost immobilizat de o forță necunoscută. Ochii lor erau închiși într-o stare de moarte. Ochii roșii i-au străpuns sufletul, și Toya știa că vine moartea.

Strigătul din gât a fost înlocuit de un sunet gălgâit. Ochii lui argintii s-au întors din nou la aurii și s-au întâlnit cu ochii roșii ai ucigașului său, pe măsură ce timpul părea să se oprească. Trupul său a început să se simtă amorțit, în timp ce se uita în jos între corpurile lor. Lacrimile au căzut din ochii lui Toya, pe măsură ce culoarea auriu strălucitoare a început să se estompeze. – Am greșit, te rog să mă ierți... Kyoko... Kyou, au fost ultimele sale gânduri când și-a tras răsuflarea finală.

Îi putea simți inima bătând mai departe și mai departe, pe măsură ce durerea a dispărut. Misterele s-au dezvăluit cu ultimele bătăi ale inimii, în timp ce, în tăcere, a șoptit în mirare neliniștit, – Kyoko... de cât timp ai fost aici?

Privind cu un simț bolnav de plăcere, figura îmbrăcată în negru, cu ochi roșii aprinși, a zâmbit cu satisfacție. Îi coborî încet pe amândoi pe pământul tare. Mâna lui cu gheare s-a îngropat adânc în pieptul tânărului cu ochii ca soarele.

Hyakuhei a smuls victorios inima care a încetat să mai bată.

Privind mereu în ochii fără viață ai lui Toya, el șopti: – Întotdeauna m-am întrebat cum ar arăta ochii lui Kyou când ar striga... pariez că vor fi frumoși. El s-a aplecat și a sărutat fruntea lui Toya, înainte de a se ridica să se întoarcă și să se confrunte cu omul care tocmai a aterizat la mică distanță în spatele lui.

Un zâmbet sadic i-a înfrumusețat buzele, în timp ce el a scos inima sângerândă și l-a așteptat pe Kyou să închidă distanța între ei. – Pentru tine, micuțul meu, acum nu mai este nimic între noi. Vocea lui se întindea peste briza nopții.

Ochii lui Kyou se micșorau în dezgust, uitându-se la inima proaspăt scoasă. Dacă Hyakuhei ar fi fost nemuritor de atât de mult, moartea lui a

fost un dar?

Dezgustat, Kyou s-a întors de la viziunea tulburătoare. El a simțit durerea fratelui său și a venit să cerceteze. În schimb, el și-a găsit așa-zisul "tată" și nu mai putea simți aura fratelui său. Ceva a fost teribil de greșit și Kyou a simțit nervii din corpul său înțepenindu-i pielea în avertisment.

El nu a putut vedea proprietarul inimii din care tocmai i-a picurat viața din mâna vampirului bătrân, deoarece Hyakuhei i-a blocat vederea. L-a enervat să fie reținut să-și caute fratele mai mic. Nu și-a pus ochii pe fratele său de mai mult de un an, dar în seara asta... știa că Toya avea nevoie de el. Trebuie să fi fost important pentru Kyou că a simțit atât de tare chemarea.

Simțind anticiparea în omul din fața lui, ochii aurii ai lui Kyou au fost fixați în ai lui Hyakuhei. – Cărui suflet i l-ați furat de data aceasta?, a întrebat el cu dispreț în glas. – De ce nu vii să vezi, micuțul meu? Sunt sigur că vei fi cel mai surprins. Acesta este darul meu pentru tine. Un zâmbet știut i-a aprins trăsăturile umbrite, pe măsură ce Hyakuhei s-a dat la o parte... lăsând o imagine clară a victimei. Întinzându-și mâna încet spre Toya, se întoarse să privească spre cadavrul de pe jos.

Privirea lui Kyou îl urmări pe Hyakuhei, în timp ce se apropie încet, confuz de importanța identității acestei victime. Ochii săi aurii s-au lărgit la figura deformată, înțepenită în murdărie, ca un șoc de alarmă de rău augur care i-a târât spinarea. Inima lui începu să o ia la goană când a văzut strălucirile sclipitoare ale argintului trecând prin părul negru la miezul nopții, acum acoperit cu sânge și murdărie, pe măsură ce se întindea pe fața bărbatului ca și cum ar fi ascuns adevărata sa identitate.

El simți că întreaga sa ființă țipă de furie și negare, știind că se uită acum la figura sacrificată a fratelui său dispărut.

– NU! Kyou și-a tras capul și a răcnit. Lacrimile îi umpleau ochii când se întoarse să se confrunte cu cel responsabil. – Ce ai făcut? Întrebă el, în timp ce a lovit înainte, oprindu-se la doar câțiva centimetri de ucigașul fratelui său. Ochii lui de aur solar au sângerat roșu... colții alungiți au fost dezveliți ca la un câine turbat. Flexându-și mâna cu gheare a așteptat mărturisirea cu furie abia reținută.

– Doar ceea ce ar fi trebuit să fac de la început... să-l elimin pe cel care nu te-a apreciat așa cum fac eu. Expresia lui Hyakuhei se înmuie pentru o clipă ca atunci când își privea copilul său preferat.

Îi dăduse lui Kyou toată atenția și afecțiunea, de vreme ce îi dădea darul imortalității întunecate... dar Kyou încă nu era fericit. Tristețea din privirea de aur a lui Kyou îl atrăgea atât de mult... singurătatea din interiorul lui era minunată și imita melancolia lui Hyakuhei. El l-a transformat apoi pe fratele lui Kyou, Toya, în speranța că va câștiga devotamentul posesiei sale. Dar... asta l-a supărat pe Kyou mai mult.

Hyakuhei a privit lacrimile amărui formate în ochii lui Kyou și a știut că avea dreptate... Kyou a fost cel mai divin când a strigat.

În acel moment, ceva în adâncul lui Kyou a cedat cu un strigăt plin de jale, înfricoșător, care se rupse de corp. Într-o furie oarbă, el l-a atacat pe ucigașul fratelui său, cu colții dezveliți și ghearele sfâșietoare. – Îți voi rupe inima și îți voi lăsa trupul să fie devastat de creaturile nopții pentru ceea ce ai făcut!

În mod abil, omul crud a evitat atacul și, într-o neclaritate în negru, l-a pus pe Kyou la pământ. Cu un calm care nu s-a reflectat în adâncurile lui roșii rubinii, Hyakuhei s-a aplecat în apropiere, privirea lui fiind blocată pe fața care l-a obsedat atât... pe fața fratelui său.

– Am făcut ceea ce era necesar pentru noi. Toya nu a vrut ca tu să ai darul meu și ai căutat să-l depărtezi de tine. Vei înțelege în timp, a murmurat, pe măsură ce buzele sale moi se încleștară de-a lungul celor care zburau în timp ce spunea acele cuvinte.

Cu o forță de care nu-și dădea seama că o posedă, Kyou îl aruncă puernic pe omul ofensator la douăzeci de picioare de corpul său agitat. Și-a mișcat antebrațul peste gură în dezgust, mârâind periculos.

– Acum, acum, micuțule, calmează-te, șopti omul în timp ce s-a oprit și s-a desprăfuit. Ochii îi ardeau de promisiune în timp ce corpul său strălucea ușor, apoi se stinse înapoi în noapte. – Voi păzi... așteptându-te... răsfățatul meu.

Lumea lui Kyou s-a spulberat în jurul lui, în timp ce se uita în jos la trupul fără viață al fratelui său. – Voi răzbuna moartea fratelui meu și voi trece veșnicia în căutarea ta, dacă va trebui. Când te găsesc, vei plăti pentru asta... Hyakuhei...

Se coborî în genunchi tremurând și ridică ușor corpul lui Toya la pieptul lui... ridicându-i ușor capul. Părul fratelui său îi căzuse de pe față, făcând să se estompeze viziunea lui Kyou, în timp ce încerca să-și rețină

potopul de lacrimi fără succes. Părea că Toya ar fi fost doar adormit... în pace pentru prima dată de prea mult timp.

Privi cum lacrimile lui au picat pe obrazul lui Toya și Kyou și-a simțit inima frângându-se. Apucându-l strâns pe fratele său iubit către el, Kyou șopti cu o voce nerăbdătoare: – Toya, te rog să mă ierți... pentru că nu am făcut-o aici la timp. Respirația lui îi tremura, în timp ce își strânse ochii de durere. – Știi că ai avut nevoie de mine... ar fi trebuit să te salvez.

Mintea lui Kyou a revenit la ziua în care Hyakuhei l-a transformat în ceea ce era acum... a doua zi după moartea tatălui său. Kyou care îl cunoscuse pe Hyakuhei îl dorea doar... și Toya fusese doar un mic copil. Deci, pentru a-l proteja pe Toya... Kyou a plecat cu unchiul său chiar în timp ce fratele său mai mic a strigat după el să nu plece.

Își mai amintea încă neîncrederea care strălucea în ochii aurii mari ai lui Toya, în timp ce se uita la Hyakuhei, pentru îndrăzneala de a-i lua fratele mai mare de lângă el. A fost amintirea acelei priviri bântuite care l-a ajutat pe Kyou să stea departe de fratele său mai mulți ani... să-l protejeze.

Pe măsură ce Toya devenise mai în vârstă, Kyou și-a dorit să-l vadă... vizitându-l în secret și urmărindu-l de la distanță... uitându-se la fratele său trăind viața pe care el nu putea. Să-l privească pe Toya din umbră a fost singura fericire a lui Kyou în acele zile întunecate. Se dusesese adesea în dormitorul lui Toya... ca să-l privească în somn.

Dacă l-ar fi cunoscut pe Hyakuhei l-ar fi urmat și privit păzindu-l pe Toya... nu l-ar fi pus niciodată pe Toya în pericol. Unchiul său îl transformase pe Toya pentru că se gândise că asta voia Kyou. Era vina lui că Toya murise prima dată.

Toya s-a luptat cu unchiul lor, în timpul întoarcerii și după. Pe măsură ce argumentele lor deveneau mai vicioase, Kyou încercase să-i rețină atenția lui Hyakuhei departe de fratele său. Atunci Toya începuse să vorbească despre un leac pentru vampiri... Gardianul Inimii de Cristal. El a jurat că îl va găsi și îi va vindeca pe amândoi.

Toya și-a găsit leacul... în moarte.

Făcând tot ce putea mai bine pentru a evita să privească acum cavitatea goală în care fusese odată inima fratelui său, Kyou stătea în picioare și ducea corpul lui Toya departe de scenă pentru a-i face o înmormântare corespunzătoare.

El nu mai putea simți prezența lui Hyakuhei, dar știa că era aproape, uitându-se cumva... mereu urmărindu-l. Kyou a înțeles acum că va trebui să plece, să se ascundă până când ar fi fost suficient de puternic pentru a învinge răul care a furat singurul lucru pe care l-a avut... dragul său frate. El a alunecat prin întuneric lăsând pajiștea în tăcere totală.

Kamui a respirat cu ușurare când frații au plecat și și-au coborât bariera de invizibilitate din jurul formei dărâmate de Kotaro. Privind în jos la lican, Kamui știa că va dura ceva timp ca rănilor lui Kotaro să se vindece... nu doar rănilor care i-au fost făcute trupului, ci și rănilor care se aflau acum adânc înfipite în inima lui.

– Haide, șopti Kamui, trăgând unul dintre brațele lui Kotaro pe umerii săi și ajutându-l să stea. – Hyakuhei nu a mers departe și trebuie să te duc afară. Ochii îi străluceau în culoarea prafului de curcubeu, încercând să-și rețină propriile lacrimi. Era zadarnic, pentru că le simțea cum îi alunecă pe obraji în urme fierbinți.

Atât de multe au fost pierdute în perioada de doar câteva ore mortale... acum știa ce era mai întunecat decât întunericul. Nici nu l-ar fi lăsat pe Kotaro tot așa.

– Nu l-am urât atât de mult, șopti Kotaro, uitându-se dezgustat spre locul în care corpul lui Toya stătuse cu doar câteva momente în urmă. O iubiseră pe Kyoko, și ea, la rândul ei, avea afecțiune pentru amândoi... fără să-l aleagă pe unul contra celuilalt când luptau... până noaptea. Soarta îi dăduse doar câteva ore scurte... cel puțin Toya nu știa.

Mâna sa se ghemui în pumn și se strânse. Toya ar fi fost nebun... dar ar fi fost în viață. – Mai degrabă m-aș fi confruntat cu mânia lui... nu cu asta... nu cu asta.

Amândoi au încercat s-o protejeze, dar acum Toya... ochii albaștri de gheață ai lui Kotaro, înotau în lacrimi fără să curgă: – Nu l-am urât niciodată.

– Știe că nu ai făcut-o, a spus Kamui conducându-l pe Kotaro în direcția singurului loc sigur pe care-l cunoștea... vrăjitorul, casa lui Shinbe. Avea nevoie să-i spună prietenului lor de soarta lui Toya... și lui Kyoko. Shinbe știa cumva ce să facă, mereu a știut.

– O să-lucid pe ticălosul ăla de Hyakuhei, bombăni Kotaro, în timp ce el se opuse împotriva reținerii lui Kamui, natura lui lican ieșind la

suprafață. – A ucis-o... l-a ucis pe Toya din cauza ei. Când îl voi găsi, el va dori să se fi născut om.

Ca și cum vântul ar fi ieșit din el, trupul lui Kotaro s-a cutremurat. Știa că Toya era mult mai puternic decât a recunoscut vreodată, dar fără ca Kyoko să-l protejeze... Toya și-a pierdut voința de a lupta. Hyakuhei știa asta înainte de începerea luptei.

Mâhnirea lui Toya îi încinsese mintea... nerăbdător. Dacă ar fi așteptat doar... încă câteva clipe. Kyou ar fi putut să-l salveze. Tristețea atârna pe fiecare silabă, pe măsură ce Kotaro șterse furios lacrimile care, în tăcere, îi brăzdaseră în jos obrajii.

– Am vrut să-i salvez pe amândoi... Kyoko, durerea trupului său slăbit a fost prea mult pe măsură ce își închidea ochii albaștri strălucitori și se pierdea în neantul în care ar fi ameliorat durerea pentru o perioadă scurtă de timp.

Kamui dădu din cap în timp ce ridică corpul fără vlagă al lui Kotaro și îl purtă. – Ai făcut destul. Odihnește-te acum. – Șopti el. E rândul meu să fac izbăvirea.

Capitolul 2

În ceasul dinaintea zorilor, Kamui se ridică deasupra unui mormânt nemarcat. Cei doi bărbați care stăteau pe fiecare parte a lui erau tot ce fusese lăsat. Îl urmări pe Shinbe ca să-și folosească puterile telechinetice să scoată pământul din mormântul lui Toya și să-l lărgească suficient pentru două cadavre.

Shinbe și Kotaro aveau acum aceeași expresie... tristețe și putere încăpățânată. Kamui știa că încercau să rămână puternici pentru el, dar putea să vadă prin melancolia pe care și-o ascundeau ambii.

Toți se uitau la mormânt... realitatea dureroasă că s-au scufundat. Lucrurile nu trebuiau să se termine astfel... partea bună se presupune că nu trebuia să piardă... sau să moară. Shinbe i-a ajutat să ia o decizie referitor la ce să facă. Recuperând corpul lui Kyoko, au adus-o la mormântul unde Kyou și-a pus fratele și i-a îngropat împreună.

Toya ar fi vrut așa... era singurul lucru pe care l-a simțit drept.

Kamui fusese incapabil să transporte corpul lui Kyoko la locul mormântului, odată ce l-au găsit. Sângele din jurul ei nu era ceea ce îl deranja. A fost pur și simplu sfâșietor să vezi pe cineva atât de bun și de pur, odată ce posedă atât de multă lumină înăuntrul ei încât să te doară ochii să te uiți... întinzându-se acolo în întuneric, cu ochii deschiși și nevăzuți.

Simțind șocul lui Kamui și văzându-i mâinile tremurând, Kotaro intrase și o ridică cu iubire în brațe, încercând din greu să ignore rigiditatea membrilor, așa cum o făcea el. Nu putea simți nimic el, cu excepția mâniei și a tristeții din acel moment. Dacă ar fi lăsat restul în... cât de mult a iubit-o, genunchii l-ar fi răsturnat... durerea cântărea atât de mult în el.

Văzând privirea pe fața lui Kamui era suficient pentru a-l ajuta să-și controleze propriile emoții... de asemenea, l-a ajutat să intre pe acea amorțire. Kamui nu era om și nici creatură... ceea ce a fost vreodată... inima lui s-a zdruncinat. Kotaro a hotărât să-și facă treaba să-l urmărească de acum înainte, chiar dacă băiatul probabil că nu avea nevoie de asta.

Kamui șterse din ochi urmele de lacrimi, încercând să fie puternic ca și Kotaro și Shinbe. Părul său violet, nedomesticit, se învârtea în vânt când se uita la pământul proaspăt întors. El și-a scos propria haină și i-a înfășurat cu blândețe în ea, pentru a spori puterea vrăjii pe care urma să o arunce.

Închinându-și ochii strălucitori, își împleti degetele împreună, în timp ce aripile iluminate izvorâseră din spate într-o fluturare de pene. Ele au strălucit în culori atât de intense, ce erau necunoscute ochiului uman.

Shinbe și Kotaro au făcut amândoi un pas înapoi înspăimântați, înțelegând brusc ce a fost Kamui. Cuvântul înger plutea pe buzele lor, dar părea atât de trist. Ca un înger cu o inimă zdrobită... un înger căzut.

Cu degete blânde, Kamui scoase o pană de pe aripa sa dreaptă și își ținea mâna cu palma în sus. Expresia tristă și liniștită de pe fața lui nu șovăia. Ochii i-au strălucit cu o licărire de speranță, în timp ce el a scos repede pana ascuțită în palmă, cauzând o tăietură superficială. Lichidul purpuriu se strângea în palmă și Kamui își închise încet pumnul peste el, înainte de a se apropia de mormântul nemarcat. Picăturile sacre ale sângelui vieții sale au căzut pe pământ, făcând ca solul să strălucească de o putere albastră electrică nepământească. Shinbe și Kotaro puteau doar să stea și să privească sub șoc în timp ce acest lucru avea loc. Nu îndrăzneau să se miște de teamă de a deranja ritualul pe care îl conducea Kamui. Ambii au înțeles că au fost martori la ceva incredibil și, fără îndoială, nu-l vor mai vedea niciodată.

Chiar aerul din jurul lui Kamui se porni într-un vârtej care îl înconjura într-o lumină albastră fluorescentă. Vocea lui cu ecou a lăsat buzele să pară mai bătrâne și mai înțelepte decât le-a avut vreodată în amintirilor lor. Un sunet înfricoșător a ricoșat peste cer, care-l purta kilometri, făcând tot să fie auzit încă cu respectul puterii sale.

– O mie de ani va dura...

De data aceasta vom respecta pentru binele vostru...

Când se scurge sângele unui gardian...

Este timpul ca această profeție să se împlinescă...

Numai atunci două suflete se vor revigora

Aducându-le în lumină...

Îndrăznind să lupte cu magia întunecată a nopții...

Cu această promisiune, noi nemuritorii vom lua arme...

Protejându-i pe cei renăscuți de alte răni...

În mâinile de piatră și de marmură pe dușmanul nostru îl vom da...

Singura dorință pe care o dorește... în lumină să trăiască.

Pe măsură ce vortexul îl înconjura pe Kamui, o pană strălucitoare de la fiecare aripă iluminată se pierdu și izbucni înainte în interiorul cicloului...

întorcându-se ca două pumnale mici pentru a trage drept în jos, aterizând pe mormânt. Penele strălucitoare au rămas blocate în solul moale pentru câteva scurte momente înainte de a se scufunda în pământ pentru a fuziona cu sufletele prietenilor săi.

Genunchii lui Kamui au lovit pământul când vraja s-a dispersat, trimițând o undă de șoc în toate direcțiile. – Până ne vom întâlni din nou, Kyoko... Toya, șopti Kamui, simțind că singurătatea se apropie de el. – Poate viața viitoare va fi într-un timp mai bun și mai strălucitor.

Shinbe rămase tăcut alături de el, fără să vrea altceva decât să verse lacrimi el însuși, dar nu și-a putut permite luxul. Hyakuhei era încă acolo și știa că vampirul cu inima neagră va veni în cele din urmă pentru el. Inamicul ar ști ce au făcut. El ar șterge toate urmele pe care ar putea acum.

Căutând în buzunar, Shinbe a scos o sticlă mică de ametist plină de praf magic fără vârstă. Stropind ușor pământul, el a mers în cerc în jurul mormântului pentru a-l proteja de toți ochii curioși. Pământul a devenit instantaneu solid pentru a ascunde locația noului mormânt.

Ochii lui Shinbe s-au aprins cu aceeași culoare de ametist, pe când șoptea cuvinte pe care doar el le putea înțelege.

El a simțit un legământ vechi de frați care au luptat într-o bătălie veșnică cu întunericul prin sufletul său pentru a deveni un simbol al protecției asupra mormântului.

Deasupra locului de odihnă al prietenilor săi au înflorit flori fără să fie plantate semințe. Bujori în cinci culori au apărut pe vițe cu spini... argint... aur... albastru de gheață... ametist... și praf de curcubeu strălucitor.

– Eu plec, spuse Shinbe după o tăcere lungă. Nu dorea ca prezența sa să arate locul celorlalți și știa că era timpul să meargă mai departe. Privirea lui se îndreptă înapoi spre tufișurile de flori ciudat colorate. Toya și Kyoko erau acum protejați de Hyakuhei, iar vraja nu ar fi deranjată.

Deocamdată... era tot ce le-ar putea oferi în afară de durere.

Kamui ridică privirea spre vrăjitor, șocat de această nouă dezvoltare. – Ce? Dar... de ce?, Ochii i se lărgiră într-un moment de panică... l-ar lăsa toată lumea acum? Nu l-au lăsat Toya și Kyoko destul de rău?

Simțind teama lui Kamui crescând, Shinbe a pus o mână hotărâtă pe umărul prietenului său și încercă să-i explice: – Știi bine ca și mine că Hyakuhei va afla în cele din urmă ceea ce am făcut aici. Privi peste umărul lui Kamui la Kotaro știind că lican ar înțelege abandonarea lui.

– Vei putea să scapi de ochii lui veghetori... dar nu am o astfel de putere. Cu toate acestea, voi putea să mă ascund, dar nu sunt sigur pentru cât timp. Shinbe scoase un oftat lung și privi în sus la lună, care atârna deasupra cerului. – Zilele mele au un număr acum pe ele... un zâmbet moale înclină colțurile buzelor, ca și când știa un secret. – ...Așa să fie.

Voi urca pe următoarea navă care va merge spre vest, peste ocean. Acolo, voi avea șanse mai mari să-mi păstrez identitatea în fața lui Hyakuhei și poate chiar să găsesc o cale ca propriul meu suflet să se reîncarneze în același timp cu prietenii noștri dragi. El spera că ceea ce spune era adevărul. Ar avea nevoie de el când va fi venit timpul.

Kamui aruncă o privire spre mormântul de sub el, apoi o întoarse spre prietenul său, cu mai mult calm decât simțise de la începutul acestui coșmar. Nu voia ca Shinbe să fie următoarea victimă, așa că da, a înțeles. Și-a smuls ușor o penă curcubeu din aripa sa dreaptă și o presă pe gâtul lui Shinbe.

Shinbe a început să strălucească puternic înainte de a o absorbi în piele. Se uită în jos și văzu un scurt contur al penei chiar sub gulerul mantiei.

– Asta te va ajuta când va veni timpul, spuse Kamui cu un zâmbet și-i dădu lui Shinbe o îmbrățișare strânsă cu înțelegere. Nu l-ar pierde pe Shinbe mult timp... indiferent cât.

– Ne vom vedea din nou prietenul meu, șopti Shinbe înainte de a se desface din îmbrățișarea lui Kamui. El a dat din cap la Kotaro știind că lican ar avea grijă de Kamui pentru toți. Shinbe privi înapoi la mormânt, apoi își întoarse ochii, lăsându-și bretonul să cadă pentru a ascunde tristețea. – Așa să fie, a șoptit el din nou, dispărând în întunericul înconjurător. – Ești pregătit copile? întrebă Kotaro liniștit, în timp ce își păstra spatele la mormânt. Știa că nu poate rămâne. Shinbe avea dreptate... cu cât erau mai departe, cu atât era mai bine protejată vraja.

Kamui dorea să se ferească de porecla pe care Kotaro tocmai i-o dăduse, dar nu avea inimă. Inima lui a fost îngropată în mizeria de la picioarele lui și, dacă ar dura până la sfârșitul timpului, ar vedea că Hyakuhei plătește pentru crimele sale.

– Da, spuse Kamui, ștergându-și un braț peste ochi. – Sunt gata.

Kotaro își așeză un braț în jurul umerilor săi și îl conduse departe. lican a descoperit că nu ar mai putea vărsa lacrimi pentru femeia pe care o iubise

cu întreaga sa ființă. Sufletul său simțea ca și cum cineva l-ar fi smuls din corp, l-a rupt în bucăți și a revenit doar la jumătate.

Dacă vraja cu care Kamui și Shinbe au venit a lucrat, îl va vedea din nou pe iubitul său Kyoko. Nu putea decât să zâmbească la toate anticele pe care el și reîncarnarea lui Toya au fost legați s-o aducă pentru a-i câștiga afecțiunile. S-ar lupta cu bucurie cu ea încă o dată, dacă numai Toya s-ar întoarce. Până la urmă... îi iubește pe amândoi.

Se lupta cu nevoia de a privi înapoi la mormânt. – O mie de ani este o lungă perioadă de așteptare, dar voi fi acolo pentru tine... Kyoko.

Peste o mie de ani în viitor... Ziua de azi.

O figură singuratică stătea pe un acoperiș al celei mai înalte clădiri, cu vedere spre orașul aglomerat de dedesubt. Caracteristica vânzării nu a trădat niciodată memoria inimii în corpul singurului său frate, situată singură și lipsită de viață pe terenul rece și dur, cu secole în urmă. Încă o dată caldă, inima lui a bătut în ghearele monstrului sadic care le-a creat pe amândouă.

El făcea tot ce era în puterea lui de a se separa de răul care îl înconjura în tăcere. La fel ca oamenii din această lume, el s-a hrănit numai cu animalele pe care i le-a oferit natura. Chiar dacă întunericul era tot ce i se permitea, la fel ca și blestemul unui vampir, el nu va deveni niciodată demonul pe care-l intenționa unchiul său.

În ultimii câțiva ani ceva în interiorul lui era agitat... o dorință pe care nu a putut-o înțelege și nu a fost simțită în timpul a peste o mie de ani.

În mintea de tânăr nevinovat a lui Kyou care și-a umplut viața cu fericire chiar și într-o lume a întunericului se repetau amintiri pe care nu le-a uitat niciodată. Toya... El a fost atât de plin de viață... cu ochii de aur zâmbitori și ignoranța unui copil. Încă o dată, a adus în sufletul său chinuri de vinovăție pentru că n-a putut să-l protejeze pe fratele său mai mic.

Ochii din aur ca soarele, care au devenit duri în sute de ani de singurătate, au sângerat la amintirea unei promisiuni pe care încă nu a îndeplinit-o. Cu fiecare deceniu care trecea, Kyou devenise mult mai puternic. De multe ori se apropiase, dar obiectul urii și mâniei lui îl ocolea la fiecare întoarcere.

Nu se va odihni până când creatura ticăloasă pe care o căuta nu se va târî în agonie la picioarele sale, și sufletul său va fi aruncat în iad unde-i era locul.

Privirea lui Kyou a fost atrasă de singurul loc senin din întregul oraș... parcul liniștit din centru. – Astfel de locuri n-ar trebui să fie așa de aproape de rău, a murmurat în noapte. Sărind de pe clădire, Kyou și-a continuat căutarea așa cum a făcut atâtea secole. Hyakuhei ar plăti cu viața pentru c-a vorbit cu singura care conta pentru el, sau doar ar fi încercat. Fratele lui era pierdut pentru totdeauna și nu se mai întoarce niciodată.

– Toya... șopti Kyou dispărând în noapte, lăsând în urmă imaginea unui înger răzbunător...

Parcul a fost întotdeauna pașnic în această parte a zilei. Era încă după-amiază și soarele era încă pe cer. Kotaro se plimba leneș printre copaci, aproape de centru unde era un imens bloc de marmură. Nu știa de unde provine... era acolo de atâta timp, de când își putea aminti, era mai vechi decât orașul însuși. Tot ce știa cu siguranță era că simțea ceva copleșitor de liniștitor ori de câte ori era aproape de el.

– Cine s-ar gândi că o piatră pătrată ar aduce gânduri liniștite? Kotaro murmură singur.

Mergând pe o altă cale printre copaci s-a îndreptat spre piatră ca să poată uita la ea. Chiar dacă ar fi fost complet fericit în acea zi... a vrut să fie sigur că faptul că era acolo îl făcea să se simtă mai bine.

Kotaro se opri din căutările lui când intră în centru și se încruntă la individul așezat în stil indian, cu coatele pe genunchi și cu bărbia în mâini. Părul scurt purpuriu legănat de briza ușoară îl făcea pe tânărul bărbat să pară foarte copilăros.

– Ce naiba faci aici? întrebă Kotaro.

Kamui zâmbi fără să se uite la el. În schimb, înclină din cap în direcția ieșirii colegiului din depărtare. – Aștept să începă ora.

Kotaro clătină din cap și mai făcu câțiva pași înainte de a se opri din nou și se răsuci în fața lui Kamui. – Ce vrei să spui !? Nici măcar nu mergi la această școală.

Kamui făcu cu ochiul înainte să dispară într-un vârtej strălucitor ca un curcubeu de praf. – Știu.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>